

# Radical<sup>®</sup> SOCIAL

Revista fundada l'any 1946

## SUMARI

- Pàg. 1-2 • Editorial
- Pàg. 3 • Temps de Nadal
  - Assemblea general ordinària
- Pàg. 4-5 • Commoguts pels avortaments il·legals
- Pàg. 6-7 • Reportatge
- Pàg. 8-9 • Una esperança fiable
- Pàg. 10 • El fet nacional i el magisteri de l'església (II)
- Pàg. 11 • Flama.info
- Pàg. 12-13 • Causa de beatificació...
- Pàg. 14 • Notícies breus
  - Racó dels llibres
- Pàg. 15-16 • Butlletí de militants

**NÚM. 356**

NOVEMBRE/DESEMBRE DE 2007

DIP. LEGAL B-672-1958



**Federació de  
Cristians de Catalunya**

Calàbria, 273-275, ent. 4a  
08029 Barcelona

Tel. 93 363 26 72 i 93 363 03 64  
Fax 93 410 40 09

A/e: [fedcristians@federaciocristians.org](mailto:fedcristians@federaciocristians.org)  
[www.federaciocristians.org](http://www.federaciocristians.org)

## EDITORIAL

### PARLEM DEL BÉ COMÚ

**E**n llegir la premsa diària, hom troba sovint l'expressió «interès general». Es parla d'obres i construccions, de lleis, de partits de futbol, i fins i tot, en l'adjudicació pública de permisos, de camps de golf d'«interès general». L'interès general ha esdevingut sovint l'argument per favoritismes i tota mena d'injustícies. Des de la perspectiva de la doctrina social de l'Església, però, mai no es parla d'interès general, però sí, i molt, de «bé comú», com a element bàsic en l'estructura d'una societat justa. És el mateix l'interès general i el bé comú? La resposta és un no rotund. Ambdós conceptes es fonamenten en dues comprensions ben diferents de l'ésser humà.



Carpaccio, La disputa en el Sanedrí

Què s'entén per «bé comú»? El Concili Vaticà II definí el bé comú com «la summa d'aquelles condicions de la vida social amb que els homes, les famílies i les associacions poden aconseguir més plenament i fàcil llur pròpia perfecció.» Uns anys abans, Joan XXIII afirmà que el bé comú es considera realitzat quan són salvats els drets i els deures de la persona humana. Se segueix que les princi-

*...segueix*

pals missions dels poders públics consisteixen sobretot a reconèixer, respectar, harmonitzar, tutelar i promoure aquests drets i, doncs, a contribuir a fer més fàcil el compliment dels deures respectius.

Tot plegat significa que el «bé comú» implica (1) unes condicions socials (pau, justícia, llibertats reals) que han de facilitar a la persona, a les famílies i a les institucions l'assoliment del benestar i de la perfecció deguts, és a dir, un ben-estar; (2) un conjunt de béns materials, educatius, religiosos, etc. que ajudin al desenvolupament de la persona; (3) l'equitat en el repartiment dels béns, talment que esdevinguin un auxili per a totes i cadascuna de les persones que integren la societat, i (4) una adequada organització que permeti assolir la perfecció personal i social de forma justa. Per fer possible el bé comú, es requereix un ordenament jurídic que reguli la vida social.

El «bé comú» exigeix un bé-ser, un bé-estar i un bé-tenir, tot subordinant, però, els dos darrers termes de la trilogia al primer, al bé-ser, que té la primacia. Quan el tenir impedeix assolir el veritable ser, no és un bon tenir -el consumisme, per excés, o la pobresa material, per defecte- i hom es deshumanitza. Hi ha, però, un bon tenir que facilita d'assolir un bé, ser (habitatge, alimentació, roba, mitjans de treball, temps, etc.).

El «bé comú» inclou tot el que és humà, tant en l'àmbit individual com social: béns materials, culturals, morals i religiosos (amb aquesta mateixa gradació, de menor a major, que no vol dir que els primers no siguin importants, ja que fins i tot poden ser més urgents). Entre els béns que inclouen la dimensió social de la persona (família, institucions, nacions, estats, etc.), apareixen la defensa del territori, de la llengua i de la cultura propis, la justa regulació jurídica, el recte funcionament dels serveis socials, la possibilitat d'educació, d'habitatge, d'assistència sanitària, etc.

Hi ha, però, concepcions de la persona i de la societat que inverteixen i canvien el veritable sentit del «bé comú». Per a la concepció col·lectivista, el bé comú ho és de l'Estat, i l'individu s'ha de sacrificar sempre per l'Estat. Preval l'interès del bé estatal. L'individu, en aquesta comprensió de l'home, rep la seva “grandesa” del fet de ser part de l'Estat a qui ha de subordinar tot l'esforç.

Per a una concepció liberal-ideològica, el «bé» és sempre particular, propi i, per tant, redueix el bé comú a la suma dels béns individuals. En aquest plantejament, hom prescindeix d'un bé social comú a tots i que beneficiï tothom.

Segons la doctrina social, però, el «bé comú» transcendeix el bé particular: tots se n'han de beneficiar, tots hi surten guanyant.

El «bé comú» no és una simple dada sociològica, sinó una categoria moral. Sant Tomàs afirmà que el «bé comú» consisteix a promoure la vida virtuosa dels ciutadans (*De regimine principum*, I, 2).

Tampoc no podem oblidar que el «bé comú» és un bé que arrela en la dignitat humana i mai no és un mal. Per tant, tota activitat individual o social, política, econòmica, cultural, etc., que comporti que els homes no puguin adonar-se de la seva dignitat i viure-la, no és un veritable bé comú. I no és l'Estat qui determina el bé comú sinó que tot reconeixent-lo l'ha de facilitar. Així podem afirmar que el militarisme, la fiscalització elevada injusta, les lleis “tolerants” com ara l'avortament, l'eutanàsia, etc., impedeixen el veritable bé de les persones.

El «bé comú» i el bé de cadascú no són realitats contraposades sinó que s'impliquen. En considerar la doble dimensió, individual i social, de la persona, hom s'adona que necessitem dels altres, de la societat, per assolir una perfecció més plena. Des d'aquesta perspectiva, el bé comú beneficia el bé de tots i de cadascú, alhora que el bé de tota persona contribueix -hauria de contribuir- al bé comú.

Recordem, finalment, que el bé comú pot comportar -i, de fet sovint comporta-, alguns sacrificis particulars, els quals esdevenen béns majors, en integrar-s'hi com a mitjà o com a condició de la plena realització personal, familiar o cívica (per exemple, limitacions a les indústries per motiu de qüestions ecològiques [contaminacions], expropiació de certs béns particulars quan és necessari per al bé comú de la societat [carreteres]; etc.).

*RADAR SOCIAL* agraeix els articles signats de col·laboració i puntualitza que les opinions que hi són exposades mereixen, en tots els casos, el seu respecte total si bé pertanyen exclusivament als autors dels treballs.



## TEMPS DE NADAL

Que la commemoració del  
Misteri de Nadal ens faci  
créixer més i més en la  
vivència de la fe, l'esperança  
i la caritat cristianes.

Amén

Kunsthalle Hamburg, Nativitat

### ASSEMBLEA GENERAL ORDINÀRIA DE LA FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA DEL 9 FEBRER DE 2008

Montserrat Serrallonga · Vicesecretària

# E

#### CONVOCATÒRIA

s convoca l'Assemblea General ordinària que tindrà lloc, a.D., el dissabte dia 9 de febrer de 2008 a la Sala d'Actes de la Parròquia de la Mare de Déu del Roser (Gran Via de les Corts Catalanes, 796, Barcelona).

**Primera convocatòria a les 11.00 h.**

**Segona convocatòria a les 11.30 h.**

#### ORDRE DEL DIA

1. Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior
2. Memòria de l'exercici 2007
3. Informe sobre activitats
  - a. Subfederació d'Equips de Pastoral de la Política i de la Comunicació

- b. Subfederació de Metges Cristians de Catalunya
  - c. Grup "Avant" de Terrassa. Concurs Bíblic
- 4.- Lectura i aprovació del balanç i compte de resultats de l'exercici 2007 i aprovació del presupost de l'exercici 2008
  - 5.- Renovació reglamentària dels càrrecs de president, secretari, vicesecretari i dos vocals, respectivament, del Consell de la Federació
  - 6.- Torn obert de paraules

*El mateix dia 9 de febrer de 2008, a les 10.30 h, a l'Església de la Parròquia de la Mare de Déu del Roser de Barcelona, s'ofereix una missa concelebrada en sufragi de tots dels socis de l'entitat al llarg dels darrers dotze mesos.*



## **T** Res no serà com era

ant de bo que el drama dels avortaments il·legals al nostre país, que els mitjans de comunicació ens recorden pertinacament dia rere dia des de fa diverses setmanes, tingui un bon final. És un fet que les consciències de tothom han estat fortament sacsejades; caldrà esperar-ne la precipitació després de l'agitació mediàtica, per valorar la nova consciència social generada. Ja res no serà com era, per a nosaltres, amb relació a l'avortament. La presa de consciència després d'una remoguda com aquesta sempre resulta polaritzada, i es pot decantar cap al bon o cap al mal sentit; pot ser positiva o negativa, però mai no queda igual. És moment de canvis. Dic això perquè sembla que des de les esferes polítiques es vol aprofitar per a fer una reforma de la Llei de l'avortament en el sentit d'un consens social més ampli, diuen, que tingui en compte els drets de la dona i l'aproximació a Europa. Clarament: una llei de terminis.

Commoguts pel drama dels avortaments il·legals a casa nostra, que ens ha convertit en l'escopidora d'Europa, pretenen la quadratura del cercle: una llei que faci compatible el “dret de tota dona a avortar” amb la disminució del vessament de sang (ja s'entén: com més gran és el fetus, més sang a l'abortició). En definitiva, l'avortament lliure, sense al·legar motius ni explicacions, dins uns terminis que no facin de mal veure. Pitjor que estàvem.

Però, de manera optimista, també podem esperar el contrari: que en la nostra societat postindustrial, lliure i avançada, aquesta sotragada afavoreixi que la vida humana naixent sigui definitivament més estimada, protegida i defensada. Intentarem, doncs, aplanar aquest segon camí.

## **Una llei injusta porta a una injustícia creixent**

Als 22 anys de la despenalització de l'avortament a Espanya en tres estranys supòsits que havien de fer-lo pràcticament anecdòtic, advertim, paradoxalment, la proliferació de centres dedicats al lucratiu negoci de l'abortició i que han estat més d'un milió els morts per avortament quirúrgic voluntari en aquest període, amb la trista realitat actual d'un avortament per a cada sis embarassos,

que creix fins a un per a cada tres-quatre a la ciutat de Barcelona.

Aquest ha estat el corollari d'una llei teòricament restrictiva, que sosté l'avortament com a il·lícit penal. Despenalitzar l'avortament en alguns casos ha permès que la injustícia inicialment consentida -decidir sobre la vida dels nens concebuts per violació, amb malformació greu o amb risc per a la mare- hagi conduït a una situació d'avortament lliure de *facto*. És la conseqüència típica d'una ètica moguda pel judici de valors. Quan s'admet que una persona que pateix la síndrome de down, posem per cas, val menys que una altra amb el cariotip normal, s'ha posat la primera pedra de l'edifici de l'autodestrucció.

Aquells que demanen una llei de terminis saben prou bé que la que tenim ja ho és -ja que permet l'avortament fins a la setmana 12a de l'embaràs, en cas de violació; fins a la setmana 22a si hi ha malformacions fetals greus, o en qualsevol moment abans del part si hi ha risc per a la salut física o psíquica de la mare. El que realment vénen a reclamar, repeteixo, és l'entronització de l'avortament com a dret suposat de la dona, quelcom que no hagi de ser despenalitzat.

I no cal donar-hi més voltes. Com diu el filòsof Robert Spaemann, “darrere de la demanda d'avortament cada cop més lliure no hi ha arguments convincents, sinó l'expressió d'una voluntat de poder pròpia de les societats hedonistes”.

Això passa en un país que envelleix i perd població autòctona; en un país que, tot aprofitant l'educació sexual als joves, proposa estils de vida hedonistes, malsans i irresponsables, que els furtin la formació religiosa i moral a l'escola; en un país que dedica molts recursos econòmics a evitar la concepció per tots els mitjans possibles. La pressió que rep avui dia una dona amb un “embaràs no desitjat” cap a l'avortament és inimaginable per al qui s'ho mira des de la barrera. Com a pediatre, sé prou bé el que dic: parella sexual, amistats, família, professors, empleadors, estructures socials, la mateixa atenció sanitària... Tot acaba oferint una direcció única. Arribar a parir, en determinades circumstàncies, requereix heroïcitat. I a aquestes persones, víctimes també de l'avortament, hom els amaga d'antuvi les conseqüències que elles mateixes pagaran en el futur.

La síndrome postavortament és tan coneguda com sistemàticament silenciada: solitud, angoixa, depressió..., amb conseqüències greus, a la llarga, personals, familiars, laborals, socials i sanitàries.

### Ha de venir la Guàrdia Civil

Ara la sacsejada: cada dia ens llevem amb noves sorpreses sobre l'estat de les investigacions de la Guàrdia Civil: entramat de clíniques avortistes amb pràctiques fora de la llei, avortaments practicats en temps de gestació molt avançats, fetus sense cap malformació ni patologia que serien perfectament viables de néixer espontàniament, cap problemàtica per part de la mare -ni física ni psíquica. Tot mentida, com va dir el Dr. Morin abans d'ingressar a la presó: "pur tràmit". A més: intrusisme professional, falsedat documental, associacions il·legals, complicitats a diferents nivells...



Vertaders infanticidis: nens el cap dels quals hom aixafa amb un instrument que anomenen "rompecocos", que són desmembrats, escorxats i triturats, i que hom aboca a les clavegueres. Algunes restes han estat negligentment llençades als contenidors d'escombraries municipals dels carrers dels voltants d'aquelles clíniques. En guardem alguna! I mentrestant, a casa nostra, el Col·legi de Metges i l'Institut Català de la Salut, que en tenien notícia, com també els Mossos d'Esquadra, miraven cap una altra banda.

El desastre és massa gros, el dany massa "inhumà", si aquest mot pot contenir tanta ignomínia. La vergonya és clamorosa. "Aquellos polvos trajeron estos lodos", diria el Quixot; aquella llei, aquest desgavell.

### Diàleg social

Tot amb tot, parlàvem de procurar que el diàleg social s'encamini per la drecera adequada: que després d'aquesta commoció siguem capaços de trobar noves vies per tal que la vida humana naixent sigui definitivament més estimada, protegida i defensada.

Els mateixos polítics, el gestors i els garants de la planificació sanitària ens mostren part del problema: la dona embarassada sola, angoixada, ofegada pel pes d'un embaràs en un moment de terminat, pressionada al límit. També ells reconeixen que l'avortament és un tràmol de conseqüències negatives per a la dona i per a la societat, que ningú no vol i que caldria mirar d'evitar, però a l'hora de trobar-hi solucions es perden.

Les solucions han de venir d'acarar el problema des de la seva arrel: cercant solucions de tipus familiar quan el problema sigui familiar; de tipus social quan el problema sigui social, i de tipus sanitari quan el problema sigui sanitari. I, en tot cas, des d'una perspectiva antropològica, que tingui la persona com a centre, objecte i subjecte. No vull entrar ara en el detall, però es comprèn que els remeis van de les polítiques familiars adequades a l'adopció de les criatures, de l'atenció a la salut a la coresponsabilitat social en tants àmbits. Sense descurar l'educació moral dels joves, la televisió, el temps de lleure...

Deixo per a més endavant l'anàlisi de les causes que poden fer pensar a algú que una vida embrionària sigui menys digna de ser respectada que la d'un fetus de tres mesos, i aquesta que la d'un de cinc, que ja podria ser viable. I no vull acabar sense repetir l'obvietat que els drets de la dona acaben allà on comencen els del seu fill. El dret a la vida és tan sòlid i universal que tots hi hauríem de parar l'esquena.

En darrer terme, l'Estat ha de vetllar per oferir alternatives que puguin evitar una sola mort injusta, perquè cap dona no es trobi tan desesperada com per haver de recórrer a l'avortament. Altrament, l'Estat abdica de la seva responsabilitat social. Per contra, plantejar la destrucció del *nasciturus*, a més de ser una injustícia greu i irremediable, acabarà generant més problemes de tot ordre. Una antropologia correcta ens ajudarà a re-situar-nos.

## REPORTATGE

## 498 NOUS BEATS MÀRTIRS DELS ANYS 1934, 1936 I 1937 A ESPANYA

## De la cerimònia de beatificació

**V**a tenir lloc a la plaça de Sant Pere del Vaticà el diumenge 28 d'octubre de 2007. Va ser un gran acte de germanor. De 30.000 a 40.000 assistents diuen, els comptables; tant se val. Una majoria de familiars, petits i grans, homes i dones, propers i llunyans dels nous beats, que han sentit explicar d'un parent religiós i han guardat íntima memòria, religiosa o capellà que un dia van anar a detenir i van matar només pel sol fet de ser-ho.

Fou un acte sense la més mínima estridència ni cap actitud que denotés la més petita tensió de les anunciades pels mitjans dies abans.

Va ser un bon encert reunir al Vaticà, lluny doncs de tensions locals i en una sola cerimònia pública la beatificació de màrtirs que estaven distribuïts en 23 causes diferents. Aquestes causes s'havien iniciat en anys diferents -algunes més de cinquanta anys abans- i en un total de 15 diòcesis.

Presidí la celebració el cardenal Saraiva, president de la Comissió Vaticana per la Causa dels Sants, el qual, a l'homília lloà els màrtirs i el seu necessari exemple. Va proclamar, també, el dret dels pares a l'educació dels fills; la família com a unió matrimonial entre un home i una dona, i el dret a la vida des de la concepció fins a la mort natural.

A l'hora de l'Àngelus el Papa, des de la "seva" finestra, va saludar tots els pelegrins assistents a la beatificació.

Una pregunta que ens podríem fer és: **per què només beatifiquen religiosos, religioses i sacerdots?** És cert; dels 498 nous beats, només 7 són laics. Cal tenir present que només podran obtenir un decret de beatificació del Papa aquells màrtirs dels quals "algú" (bisbat, congregació, associació, grup d'amics o familiars) es preocupi oportunament d'iniciar, en la diòcesi on van ser martiritzats, una "causa de beatificació. Si ningú no promou ni porta a Roma causes de laics, els laics no seran beatificats. Tan senzill i tan complex com això. Els set suara beatificats són, doncs, una petita gota entre els centenars de laics que donaren la vida per amor a Crist.

**Les beatificacions han de seguir?** Sovint es critica que en 20 anys l'Església ha beatificat més

que en els 500 anys anteriors. Joan Pau II va definir el segle XX com segle de màrtirs, com ho havien estat els primers temps del cristianisme. *"En el nostre segle han tornat els màrtirs, sovint desconeguts, quasi militi ignoti de la gran causa de Déu. En la mesura del possible so s'ha de perdre en l'Església llurs testimonis (...) és necessari que les esglésies locals facin tot el possible per no perdre el record d'aquells que han sofert el martiri"*, diu la Carta apostòlica *Tertio millenio adveniente*. Cal recordar que el nombre d'eclesíastics víctimes de la persecució a casa nostra s'eleva a prop de 2.500, xifra a la qual cal sumar-hi aquells laics també immolats *in odium fidei*, malgrat sigui més laboriosa la seva localització i estudi.

És esperançador, doncs, que es promoguin noves causes de beatificació i que un dia no llunyà se celebrin noves beatificacions en les diòcesis catalanes.

## Dels diaris i les tertúlies televisives

Són beats d'una guerra civil, es diu per tal de diluir-ne l'autèntic sentit martirial. En una guerra civil, en tota guerra, hi ha dos tipus de víctimes: les caigudes al front -d'un i altre bàndol-, mortes per motius polítics o per odi de classe. Uns i altres poden ser posats com a exemple en les pròpies files. Però a casa nostra, a la rereguarda republicana, el que es va estendre fou una violenta persecució religiosa impulsada pels partits de la ultraesquerra, afanyats a voler acabar amb el catolicisme a Espanya.

És el mateix Hilari Ragner (monjo que s'ha fet notar negativament amb motiu d'unes declaracions sobre aquesta gran beatificació) qui al seu llibre *La espada y la cruz* parla de *"la salvaje persecución religiosa desatada en la zona republicana durante los primeros meses de la guerra civil"*; *"terrible realidad histórica"* -continua-. *"Durante varios meses bastaba que alguien fuese identificado como sacerdote, religioso o simplemente miembro de una congregación o movimiento apostólico para que fuera ejecutado sin proceso"*. I, després de fer referència als 6.832 clergues assassinats en tota la zona, afegeix: *"resulta la persecución religiosa más sangrienta de la historia de la Iglesia. Piénsese que los mártires de las persecuciones romanas que se han podido individuar por los mar-*

*tirologios y por el testimonio del culto, incluidos los de las iglesias orientales, no pasan del millar*". Més endavant, remarca que no s'han fet cap beat -el llibre és de 1977- "*por más que sin duda los hay que són verdaderos mártires que algún día subirán a los altares*".<sup>1</sup> La persecució, no la guerra civil, va fer màrtirs.

Cal dir, a més, que dos dels nous beats (un d'ells fill de Camallera i martiritzat a Barruelo de Santullán, Palència) van tenir martiri en la persecució de l'any 1934, prou anterior a la de la guerra civil.

**Aquesta beatificació és la resposta de l'Església a la Llei de la memòria històrica.** Aquesta frase, una més de les posades en circulació, denota que alguns obliden els 479 màrtirs de la persecució religiosa a Espanya anteriorment beatificats, (11 d'ells ja són sants).

Contràriament al que es vol dir amb aquesta frase, l'Església ha adoptat una postura recolzada sempre en l'esperit de reconciliació i convivència, llimant fins a l'extrem les circumstàncies del martiri d'aquest mig miler de beats, i ha evitat parlar d'aquella persecució per insistir que "*la beatificació dels màrtirs no va contra ningú, a ningú se li tira en cara la seva mort, a ningú s'acusa, a ningú se li demanen comptes*" (paraules del president de la CEE a l'Assemblea Plenària del 19 de novembre de 2007). Tots voldríem que les innecessàries lleis de la memòria històrica quedessin ben lluny d'obrir ferides i rancors, i d'alimentar desavinences; que no fossin unes lleis que imposessin històries oficials deslligades dels fets viscuts per la pluralitat dels ciutadans.

**Els van matar per ser retrògrades i reaccionaris posicionats amb els militars alçats.** Aquesta maliciosa afirmació la desfà rotundament l'historiador Josep Benet: "*Des del primer moment, el mateix 20 de juliol de 1936, l'Església catòlica catalana i els seus membres foren considerats i tractats com a enemics a abatre sense ni tan sols concedir-los la possibilitat de prendre posició pública col·lectiva o individual davant el fet de l'alçament militar. La persecució fou total, despietada i indiscriminada. Així foren perseguits i assassinats eclesiàstics que eren personalitats*



*intel·lectuals conegudes pel seu catalanisme i les seves conviccions democràtiques*".<sup>2</sup> Els van matar no més per ser capellans, o religiosos o simples creients.

**És una beatificació inoportuna, ja que provocarà més anticlericalisme i més laïcisme governamental,** diuen d'altres. Es fa difícil de creure que el laïcisme governamental vagi a remolc d'una cerimònia més -anteriorment n'hi han hagut 11-, atès que ja disposa de les seves pròpies fonts d'inspiració. Sí que és cert que a

determinats grups polítics i intel·lectuals capficats a redissenyar una història de bons i dolents, els pot incomodar la veritat de la irracional i total persecució religiosa desplegada a la rereguarda republicana. Més de 6.000 eclesiàstics eliminats en deu mesos és una xifra paorosa. Però els fets no es poden ocultar, ni han d'oscillar al compàs d'oportunismes polítics. L'Església seguirà recordant els seus màrtirs i elevant-los a exemples de fe i d'entrega, però no que siguin emprats contra ningú ni com a bandera o senyera política de ningú. Cal lamentar, però, que els grups esmentats no es facin seva la beatificació i no la celebrin com un bell acte de reconciliació i convivència.

**"Santedat, quan beatificarà víctimes dels franquistes?"** Era la qüestió estrella que no mancava en cap tertúlia, i anava seguida de noms: els 16 sacerdots bascos o altres morts pels franquistes. La resposta cal cercar-la en el que és el fonament, la condició "sine qua non" que exigeix l'Església catòlica perquè una persona sigui reconeguda com a màrtir per la fe: "*Lo más importante para que se dé un mártir y la Iglesia lo declare como tal es el motivo por el que los agresores causan la muerte y, sobre todo, por el que el mártir ofrece su vida*" diu Vicente Cárcel.<sup>3</sup> L'Església entén que no reuneixen la condició de màrtirs les persones, ni que siguin capellans o creients de gran fervor, mortes no per "odi a la fe" sinó víctimes de la repressió política d'un o altre signe. Només es poden declarar beats aquells que, mitjançant una causa martirial completa, s'ha demostrat fefaentment que van ser perseguits i assassinats només per ser capellans, religiosos o creients. Aquest és el camí, sense improvisacions ni marrades. Si això no es compleix, Sa Santedat no beatificarà.



**S**ant Pau a la carta als Romans 8,24 observa que els cristians “hem estat salvats en esperança”. Aquesta afirmació dóna peu al Sant Pare per adreçar-se a bisbes, preveres, diaques, persones consagrades i tots els fidels, i parlar-los sobre el sentit d'aquesta afirmació. Amb aquesta finalitat escriu la seva darrera encíclica: *Spe salvi*.

Podem resumir el missatge del text amb les quatre afirmacions següents:

### **1. El Nou Testament relliga intrínsecament la fe i l'esperança cristianes.**

D'una banda, la fe és esperança, perquè els cristians són homes de futur: no és que coneguïn els detalls del que els espera, però saben que la seva vida, en conjunt, no acaba en el buit. Només quan el futur és cert com a realitat positiva, es fa suportable també el present. D'aquesta manera, podem dir ara: el cristianisme no era només una «bona notícia», una comunicació de continguts desconeguts fins aquell moment.

De l'altra, l'esperança es basa en la fe. Jesús ha portat, havent mort ell mateix a la creu, una cosa totalment diferent: la trobada amb el Déu viu, i, doncs, la trobada amb una esperança més forta que els patiments de l'esclavitud; per això transforma des de dins la vida i el món.

### **2. L'esperança cristiana ens obre a la vida eterna, envigoreix la persona humana, respon a les expectatives del món modern i gaudeix d'una fesomia pròpia.**

La fe, en donar-nos la vida eterna, transformant i sostenint la nostra vida terrenal, ens duu a preguntar-nos: és veritat que volem viure eternament? Aquesta pregunta ens fa plantejar, al seu torn, què és vida?; què és eternitat? D'aquesta realitat (vida eterna), en tenim, com diu sant Agustí, una “docta ignorància”. L'eternitat és la totalitat que ens abraça i nosaltres que l'abracem, és l'immergir-nos sempre de nou en la immensitat del ser, desbordats de joia: “la nostra alegria ningú no ens la prendrà” (cf. Joan 16,22).

En els temps moderns, s'ha criticat l'esperança cristiana d'aquesta vida eterna a títol d'un individualisme de caràcter merament privat. La veritat és tot el contrari. La redempció cristiana es reflecteix en la comunitat mundial dels creients. Ens u-

neix en un poble, es realitza dins un “nosaltres”, que pressuposa deixar d'estar closos en el nostre propi jo. Aquesta vida feliç orientada vers la comunitat, té a veure amb l'edificació del món.

Al llarg de la seva existència, l'home té moltes esperances, més grans o més petites, diferents segons els períodes de la seva vida. A vegades, pot semblar que una d'aquestes esperances l'omple totalment i que no en necessita cap altra. Tanmateix, l'home necessita una esperança que vagi més enllà. És evident que només pot acontentar-se amb quelcom infinit, quelcom que serà sempre més del que mai no podrà aconseguir.

Aquesta gran esperança només pot ser Déu; però no qualsevol déu, sinó el Déu que té un rostre humà i que ens ha estimat fins a l'extrem, a cadascú en particular i la humanitat en conjunt. El seu regne no és un més enllà imaginari, situat en un futur que mai no arriba; el seu regne és present allí on ell és estimat i on el seu amor ens aconsegueix.

### **3. L'esperança cristiana s'aprèn preguntant i s'exerceix actuant, sofrint i assumint anticipadament el judici de Déu.**

“Quan ningú no m'escolta, Déu encara m'escolta; quan ningú no pot ajudar-me, Déu pot ajudar-me.” L'oració ha de ser molt personal i, alhora, ha de ser guiada i il·luminada per les grans oracions de l'Església i dels sants; ha de ser pública i personal; així esdevenim capaços de la gran esperança i ministres de l'esperança per als altres.

Només la gran esperança-certesa que, malgrat totes les frustracions, la meua vida personal i la història en conjunt són custodiades pel poder indestructible de l'Amor, pot animar per actuar i prosseguir. No podem construir el Regne de Déu amb les nostres forces: és un do; però podem obrir-nos i obrir el món perquè hi entri Déu: la veritat, l'amor i el bé.

Talment com l'obrar, també el sofriment forma part de l'existència humana, sofriment que prové de la finitud i de la gran quantitat de culpes acumulades en el transcurs de la història, i que continuen creixent.

Allò que guareix l'home no és l'esquivament del sofriment i la fugida del dolor, sinó la capacitat d'acceptar la tribulació, de madurar-hi i de trobar-hi sentit mitjançant la unió amb Crist. La gran-



desa de la humanitat és determinada essencialment per la seva relació amb el sofriment i amb aquell que sofreix. Compartir el sofriment fa que aquest sigui travessat per la llum de l'amor.

Déu no pot patir, però pot “com-patir”. L'home val tant per a Déu que es féu home per poder “com-patir” amb l'home i, així, consolar-lo. Les grans proves requereixen la veritable certesa, la gran esperança. D'ací que necessitem màrtirs que ens ho demostrin un dia rere l'altre, a fi de preferir el bé a la comoditat. La capacitat de sofrir per amor a la veritat és un criteri d'humanitat. Els sants estan plens de gran esperança.

Poder “oferir” petites dificultats encloent-les en el gran “com-patir” de Crist els dóna sentit i, així, elles contribueixen a fomentar el bé i l'amor entre els homes. El Credo es clou amb les paraules: “I d'allí ha de venir amb glòria a jutjar els vius i els morts.” La fe en Crist ha mirat sempre endavant, donant importància al present.

La resurrecció de la carn i la justícia existeixen, la reparació que restableix el dret existeix. Per això, la fe en el judici final és, abans que res, esperança. La qüestió de la justícia és l'argument essencial o, en tot cas, el més fort a favor de la fe en la vida eterna. El reconeixement que la injustícia de la història no pot ser la darrera paraula fa plenament convincent la necessitat del retorn de Crist i de la vida nova.

La imatge del judici final és una imatge d'esperança, que exigeix responsabilitat ans que provocar por. Déu és justícia i crea justícia: aquest és el nostre consol i la nostra esperança. Una justícia que enclou la gràcia; ho descobrim en mirar Crist crucificat i ressuscitat. Ambdues han de ser vistes en llur relació interior; en efecte, la gràcia no converteix la injustícia en dret. En el banquet etern, els malvats no s'asseuran amb les víctimes com si no hagués passat res.

Podem suposar que en el més pregon d'una gran part dels homes resta una darrera obertura a la veritat, a l'amor, a Déu, si bé embrutada amb nous compromisos amb el mal. Davant del Jutge, aquesta brutícia serà irrellevant? Sant Pau, a la primera carta als Corintis, ens diu que l'existència cristiana és construïda sobre el ferm fonament de

Jesucrist, sia amb bon material, sia amb material inflamable. En el primer cas, obtindrà recompensa; en el segon, de l'abrandament en rebrà un dany; malgrat el dany, però, se salvarà. Per tant, la salvació dels homes pot tenir diverses formes.

Teòlegs recents pensen que el foc que crema i salva és Crist en persona, el Jutge i el Salvador. L'encontre amb Ell, cremant-nos, ens transforma i ens allibera; és a dir, la salvació rau en el dolor d'aquest encontre, que ens palesa que el nostre ésser és impur i malaltís; ens transforma, doncs, “com qui passa pel foc”; en definitiva, un foc benaurat. La nostra brutícia no ens embruta eternament si, com a mínim, romanem orientats vers Crist, vers la veritat i l'amor. Al cap i a la fi, aquesta brutícia ja ha

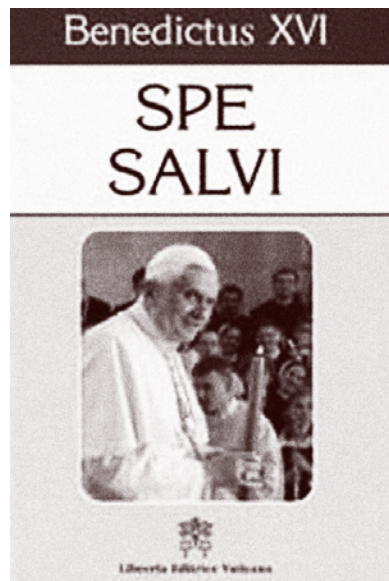
estat cremada en la passió de Crist. En el moment del Judici, experimentem i acollim aquest predomini del seu amor sobre tot el mal en el món i en nosaltres.

El judici de Déu és esperança, tant perquè és justícia com perquè és gràcia. L'encarnació de Déu ha unit l'un amb l'altra -judici i gràcia-, talment que esperem la nostra salvació amb temor i tremolor i, alhora, amb confiança.

Si el “Purgatori” és ser purificat per mitjà del foc en l'encontre amb el Senyor, Jutge i Salvador, com pot intervenir una tercera persona? La resposta és que l'ésser humà no és cap mónada tancada. Ningú no viu sol, no peca sol, no se salva sol. Els altres entren en la meua vida i jo entro en la dels altres. La meua intercessió no és quelcom d'aliè per a l'altre, ni tan sols després de la mort. En la comunió de les ànimes, el simple temps terrenal esdevé superat: mai no és massa tard per tocar el cor de l'altre i mai no és inútil. La nostra esperança és sempre i essencialment, també, esperança per als altres; només així és també, realment, esperança per a mi. Preguntant-me: “què puc fer perquè els altres se salvin?”, hauré fet el màxim possible per a la meua salvació personal.

#### **4. Maria és l'estel de l'esperança cristiana.**

El Papa clou l'encíclica glossant una pregària a Maria del segle VIII-IX, que la invoca com a “estrella del mar”: *Ave, maris stella!*



**E**n el número anterior de RADAR SOCIAL (núm. 355, pàg. 8 i 9) informàvem sobre el volum que, en el si de la Fundació Dr. Albert Bonet, Antoni M. Oriol, ha treballat compilant i comentant els textos del magisteri contemporani sobre el fet nacional.

El volum s'intitularà *Nació i magisteri pontifici* i, si Déu vol, estarà a les llibreries a principis del proper mes de febrer.

La compilació i el comentari de textos es clou amb un índex temàtic, que presenta els conceptes d'*Autodeterminació, Cultura, Déu, Església, Estat, Europa, Família, Home, Llengua, Minories, Nació, Nacionalisme, Pàtria, Poble, Racisme i Secessió* des del triple angle teològic, antropològic i eticopolític. Aquest índex facilita al lector una visió de conjunt del contingut dels textos que s'adueixen en el volum.

Avancem algunes de les afirmacions d'aquest índex, que palesen, d'una banda, la força doctrinal dels Papes entorn del fet nacional i, de l'altra, l'actualitat dels seus continguts.

**Autodeterminació:** La Seu Apostòlica recorda amb força els drets dels pobles a l'autodeterminació, que constitueix un principi bàsic de la vida dels pobles.

**Cultura:** La fe en Déu purifica, enriqueix i transforma la cultura. Ella és la garantia de conservació de la identitat d'un poble, i expressa i promou la seva sobirania espiritual.

**Déu:** Ha plagut a Déu tenir nacions: Ell les ha fetes i se'n serveix per a realitzar els seus plans de salvació.

**Església:** L'Església és única per a tots els pobles i les nacions. Ella malda perquè els homes visquin estabament adherits a llur terra i a llur tradició.

**Estat:** La llei de Déu és jutge per damunt de tota raó d'Estat; aquest està al servei de la nació.

**Europa:** L'acció pontificia a favor de la unitat d'Europa és constant. Cal maldar per una Europa de les persones i dels pobles, vista com a casa comuna i estimada amb afecte de pàtria.

**Família:** El mateix fill de Déu, fent-se home, adquirí, amb una família humana, també una pàtria. La família educa en funció de la nació.

**Home:** L'home, com Déu el vol, necessita territori estable i tradicions. L'home es realitza a través de la seva pertinença al poble o nació.

**Llengua:** Tota llengua és digna d'expressar a Déu la veu d'un mateix poble. Ella constitueix quasi el lloc de sedimentació del patrimoni cultural de la nació.

**Minories:** L'Església defensa els drets de les minories arreu de la terra. Les minories tenen dret a existir, a preservar i desenvolupar la pròpia cultura i a emprar llur llengua.

**Nació:** La fidelitat a la identitat nacional posseeix també un valor religiós. Les nacions tenen dret a l'existència, a la pròpia cultura i civilització, a ésser subjecte sociopolític i al consegüent reconeixement, a modelar la pròpia vida i a construir el propi futur.

**Nacionalisme:** El nacionalisme, penetrat de catolicisme, es compagina dins el bé de la comunitat mundial. Cal dir sí a un nacionalisme virtuós i responsable, i no al nacionalisme exacerbant.

**Pàtria:** L'amor a la pàtria arrela en el do de la filiació divina i brolla de les lleis de la natura.

**Poble:** Déu ha creat els pobles per a estimar-se i completar-se. Tot el que és cert per a l'home també ho és per als pobles.

**Racisme:** Tota forma de racisme és un pecat contra Déu i contra l'home.

**Secessió:** Les nacions tenen dret a eixir, amb certes condicions, d'una federació i a constituir-se en Estat.



Subscriu-te a: <http://www.flama.info>

Algunes notícies rellevants publicades darrerament per Flama.info:

**07-11-2007: Els bisbes catalans demanen una rectificació a la Generalitat.** Els bisbes catalans es pronunciaren ahir conjuntament amb una nota adreçada a la premsa, per mostrar el seu parer respecte als opuscles sobre educació sexual editats pels departaments de Salut i d'Educació de la Generalitat de Catalunya. En el text, els bisbes manifesten que el material "no pot imposar ni a favorir una determinada ideologia, sinó que s'ha de limitar a garantir la preservació de la salut dels ciutadans i el pluralisme legítim d'idees i d'opcions educatives", i conviden el govern a rectificar.

**16-11-2007: Document important en el diàleg entre catòlics i ortodoxos.** "Conseqüències eclesiològiques i canòniques de la naturalesa sacramental de l'Església. Comunió eclesial, conciliaritat i autoritat" és el nom del document final, que ahir es va fer públic, com a resultat de l'Assemblea plenària de la Comissió Mixta Internacional per al diàleg teològic entre l'Església Catòlica i l'Església Ortodoxa, que va tenir lloc del 8 al 14 d'octubre a Ravenna (Itàlia). L'Assemblea fou presidida pel cardenal Kasper, president del Consell Pontifici per a la Promoció de la Unitat dels Cristians, i per S.I. Ioannis, metropolità de Pèrgam (Patriarcat Ecumènic).

**30-11-2007: Presentació dels actes del mil·lenari de l'Abat Oliba.** Representants del món civil i eclesiàstic del Principat i de la Catalunya Nord s'uniren ahir dijous per presentar els actes de la commemoració, l'any 2008, del mil·lenari de l'elec-

ció d'Oliba com a abat dels monestirs de Sant Miquel de Cuixà (Conflent) i de Santa Maria de Ripoll (Ripollès).



**05-12-2007: Un escolà de la Garrotxa serà el bisbetó 2007.** L'Escolania de Montserrat celebra demà dijous 6 de desembre la seva festa. Amb motiu de la festivitat de Sant Nicolau, patró dels infants, tindrà lloc la tradicional festa del bisbetó, d'origen medieval i que enguany tindrà com a protagonista l'escolà de Montagut-Oix (Garrotxa) Aniol Ribes i Ripoll, de 10 anys, que va ser escollit pels seus companys el passat 22 de novembre, dia de Santa Cecília, patrona de la música.

**17-12-2007: Tarragona obre un centre d'orientació familiar.** L'Arquebisbat de Tarragona presentà la setmana passada el Centre d'Orientació Familiar (COF). La iniciativa és un servei concret, orientat a l'ajut i a la resolució dels problemes de les famílies i de les persones que en formen part, i que alhora ofereix, assessorament i formació per tal de fonamentar el seu desenvolupament equilibrat i harmònic.

**Flama.info** és una agència cristiana de notícies electrònica, en català, promoguda i gestionada per la Subfederació dels Equips de Pastoral de la Política i de la Comunicació (EPPC) de la Federació de Cristians de Catalunya. Les persones que hi estan subscriptes reben, diàriament i gratuïta, un butlletí d'informacions d'actualitat de l'Església catalana i d'altres d'àmbit religiós i social, amb accent especial sobre les referides a l'ecumenisme, al diàleg entre cultures i religions i al món de la marginació i la lluita per la pau.

**R**AMON AGUIRRE  
CALLS  
“Mare!... Ma-  
rel!”

### DADES PERSONALS

NAIXEMENT: Neix el 22 d'agost de 1913 a La Garriga (llavors, diòcesi de Barcelona).

ESTAT CIVIL: Solter. Tenia il·lusió per formar una família cristiana (tenia promesa) **“per a donar nous adoradors a l'Adorable”**.

PROFESSIÓ: Amb el treball humil de les seves mans pagà els seus estudis de batxillerat. Tenia intenció de cursar Filosofia i Lletres i així **“difondre millor l'evangeli”**.

### VIDA RELIGIOSA I D'APOSTOLAT

En 1931 es va incorporar a la Federació de Joves Cristians, al grup 4 “Balmes” de la vila de La Garriga (província de Barcelona). Seria president del Grup.

### LES CATACUMBES

Quan fou cridada la seva lleva, va decidir, com molts altres joves, no presentar-se per tal de no formar a les rengleres de l'exèrcit del bàndol perseguidor de la religió, i va passar uns mesos amagat en una masia. Tot restant a la masia, al temps que intensifica la seva formació, el 6 de setembre de 1937 inicià un diari íntim. El dia 8 de setembre hi va escriure aquesta admirable pàgina: **“Avui, festa de la Verge, a Ella li he encomanat la meva persona, a ella li prego altra vegada pels qui més estimo en aquesta vida; pel ràpid fi de la guerra, pels sacerdots perseguits i màrtirs, pels meus companys que estan amagats o que lluiten contra la seva voluntat i, en fi, per tots els cristians; per la prompta restauració de l'Església a tot arreu de la Pàtria, tan vexada pels enemics de la nostra religió, per aquests mateixos enemics li prego, perquè els doni l'ajuda necessària per salvar-se. Que em doni forces, fe, devoció**



**i fermesa per a treballar per la causa de Crist, que és l'única causa, i per a seguir endavant en les lluites quotidianes de la vida; que no m'abandoni, en fi, que tingui cura de mi com una mare, i que jo sigui un bon fill. No em deixeu, Mare meva! Ajudeu els meus pares, us ho demano altra vegada.”**

Als sis dies (14 de setembre de 1937) escriu: **“He de aprofitar el temps perquè la guerra s'acaba i llavors hauré de vessar activitat pels quatre costats.”**

En aquest mateix any, quan l'Església perseguida va poder enviar comunicacions clandestines amb instruccions als creients, Ramon Aguirre s'oferí a distribuir-los i desenvolupar-los a La Garriga, conscient del perill a què s'exposava.

### PERSECUCIÓ I MARTIRI

En el mateix 1937 va ser detingut. El tancaren al Castell de Montjuïc de Barcelona, esdevingut una de les presons de la terrorífica policia política SIM (Servicio de Investigación Militar), creada pel Govern central.

Del castell de Montjuïc el traslladaren a l'Hospitalet de l'Infant (província de Tarragona) a un dels anomenats *campes de treball* existents a Catalunya.

Es va posar malalt per les dures condicions d'aquests camps (també sota el règim del SIM): fam, treball esgotador, càstigs, condicions pèssimes d'allotjament.

(Vegeu “Els camps de treball a Catalunya durant la guerra civil 1936-1939”, Francesc Badia, *Publicacions de l'Abadia de Montserrat*, 2001. *Amb el suport del Departament de la Presidència de la Generalitat*).

Del camp el portaren, ja exhaust, a l'“Uruguay”, un dels vaixells-presó ancorats al port de Barcelona. La malaltia contreta (*pleuresia líquida tuberculosa* i, al mateix temps, *complicació als budells que el feia patir a vegades horriblement*. *Altres vegades una suor banyava tot el seu cos*. *També s'ofegava*”, escriurà M. Camprubí, com-



pany de presó a la *Hoja de Acción Católica* de La Garriga del 5 de maig de 1940), el portà a la mort. Els seus patiments els oferia per la Federació i per la pàtria.

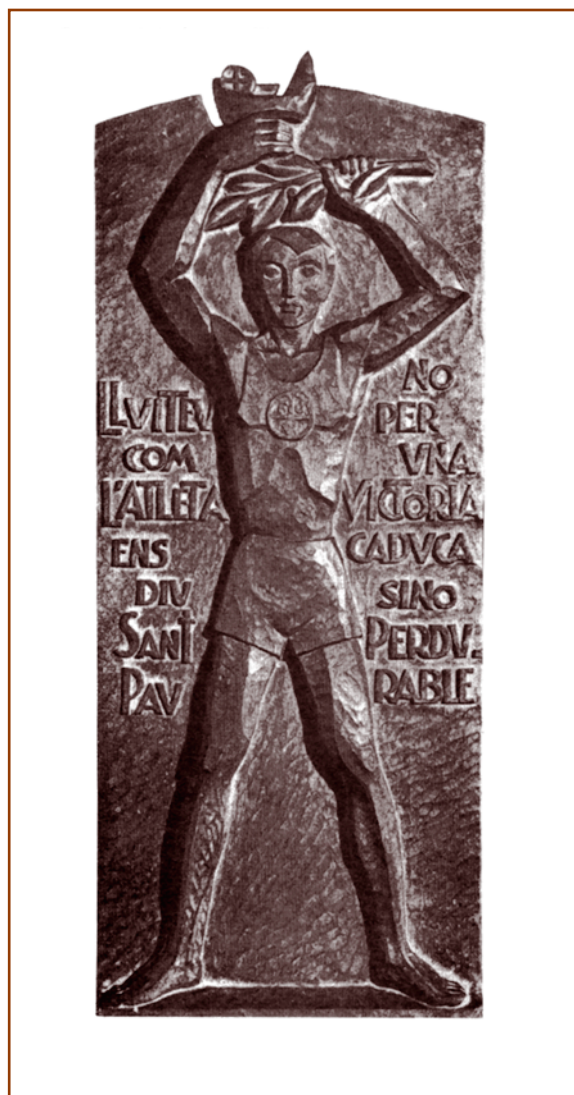
Al vaixell no abandonà el que és quinta essència del seu ésser: **“Em deien que treballava bastant [abans de la revolució], però ara [quan acabi la guerra] serà més que mai”**. Invitava a pregar els seus companys i sovint repetia **“Nous màrtirs, pregueu per nosaltres!”**

Tot restant a les portes de la mort, encara esperava poder treballar de nou en el seu apostolat, més que mai, segons va manifestar en una targeta que va poder fer arribar al seu director espiritual Mn. Llumà: **“Amic: Si poguéssim parlar íntimament, quantes coses et diria! Et diria que els que tenen una idea [fe religiosa] són els que es conserven amb grans desitjos d'actuar. (...) Tots els matins, si tinc el cap clar, són per a ell [Crist]. De quina forma el dic que espero treballar de paraula, per escrit, de totes formes! I ho faré si m'ajuda. Tinc el cap, degut a tot el de per aquí, completament ensopit. Quan acabi ja m'ajudaran a recopilar. Animi els de casa. Jo cada dia prego pels proletaris [sacerdots]”**

Immolat per la tortura incruenta que el SIM sabia aplicar a les seves presons i camps, lliurava la seva ànima a Déu al vaixell-presó “Uruguay” el 7 de setembre de 1938, després de dos dies de desvari. Les seves darreres paraules **“Mare...! Mare...!”**

### Oració

Oh Déu, que concedíreu a Josep Maria Armentgol i Serra i als seus companys, de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, cavallers fidels del Crist, la gràcia de consagrar-vos llurs vides, de tenir la Creu com a guia, de refusar tot odi i de donar la vida per Vós vessant coratjosament la seva sang amb un amor exemplar; si és per la major glòria vostra, digneu-vos a beatificar



CAUSA DE BEATIFICACIÓ

els vostres servents i feu que imitem la seva determinació de servir-vos fins a morir, amarant d'esperit cristià la nostra societat. Concediu-nos, a més, la gràcia que us supliquem per la seva intercessió. Per Crist Senyor Nostre.

Amén.

*(Oració per a ús privat. Amb llicència eclesiàstica)*

## LES DESPESES DE LA CAUSA DE BEATIFICACIÓ

Una causa de beatificació que, com aquesta, afecta un gran nombre de persones, requereix, de conformitat amb allò que estableix la normativa canònica, la realització de diversos treballs (històrics, tècnics, administratius, etc.), que són necessaris per tal que el tribunal i els altres òrgans que intervenen en el procés puguin dur a terme la tasca que hi tenen encomanada. Així doncs, si podeu, ajudeu-hi amb els vostres donatius, que podeu fer al compte 2100-1009-95-0200099951 o bé a la Secretaria de la Federació.

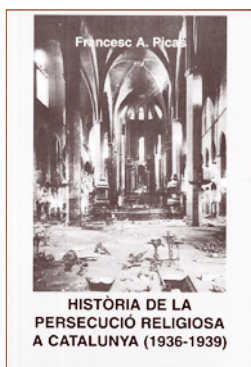
**Visita del president Pujol.** El M. H. Sr. Jordi Pujol visità, el propassat 5 de desembre, la seu de la Federació de Cristians de Catalunya, on fou rebut per diversos responsables de l'entitat, els quals l'informaren del funcionament, objectius i activitats propis de la Federació.

**Presentació a Terrassa d'un vídeo sobre el beat Pere Tarrés i Claret.** En un acte organitzat pel grup "Avant" de la Federació, tingué lloc a Terrassa la presentació del vídeo esmentat. En la sessió, que tingué lloc en un cinema de la ciutat,

hi assistí el senyor bisbe de la diòcesi, l'alcalde de Terrassa i un nombrós públic.

**Imposició de la birreta i el capel cardenalici al senyor arquebisbe metropolità de Barcelona.** En el transcurs dels actes que tingueren lloc al Vaticà amb motiu del consistori públic que es desenvolupà el propassat dia 24 de novembre, representants de la Federació expressaren la seva cordial enhorabona a Mn. Lluís Martínez Sistach pel seu nomenament de cardenal amb el qual ha estat honorat ell i la diòcesi que presideix.

RACÓ DELS LLIBRES



**Història de la persecució religiosa a Catalunya 1936-1939.**

Com indica el seu autor, el senyor Francesc A. Picas, es tracta d'una obra dedicada a les famílies cristianes, en la qual s'expliquen els dolorosos fets registrats a casa nostra els anys 1936-

1939, període enfosquit pels assassinats i la destrucció de temples, a més de confiscacions, usurpacions de propietats i desfeta d'entitats culturals i polítiques. És, doncs, un llibre de denúncia, constituït per 61 capítols, tres-centes pàgines i multitud de fotografies i gravats, en el qual, segons manifesta l'autor, s'exposen fets i comentaris fins ara a penes publicats i poc divulgats.



**Vivències d'un estudiant de capellà a l'exèrcit popular, al camp de concentració i la legió.**

Mossèn Josep Llauradó i Serrat, canonge de la Catedral de Barcelona i col·laborador permanent de RADAR SOCIAL, ens obsequia amb un senzill i

petit gran llibre, el títol del qual ja ens il·lustra prou bé pel que fa al seu contingut.

Com diu el cardenal arquebisbe de Barcelona al pròleg de l'obra, "es tracta de vivències senzilles, elementals però també molt profundes. Tot vivint la tragèdia de la Guerra Civil, la vocació sacerdotal de l'autor d'aquestes pàgines es va reafirmar, i així [...] pel maig de 1940, després d'haver passat per la legió, es reintegrava definitivament al Seminari per continuar i acabar els estudis eclesiàstics."

*Continua de la pàg. 7*

**Conclusió.** Els 179 beats màrtirs són una gràcia per l'Església que peregrina i per tota la societat catalana, en especial per a la comunitat de creients dels pobles que es veuen privilegiats pel fet de comptar amb un nou beat entre els seus fills. Actuaran d'intercessors davant Déu per totes

les famílies dels pobles que els van veure néixer. Que siguin per a tots un nou estímul per a la renovació de la vida cristiana.

<sup>1</sup> Hilari Raguer *La espada y la cruz*, pàg. 147 i ss. Ed. 1977

<sup>2</sup> Josep Benet *Catalunya i la guerra civil. 1936-1939*, pàg. 26. PAM, 1988.

<sup>3</sup> Vicente Cárcel Ortí *Mártires españolas del siglo XX*, Ed. BAC, 1995.

21. Un pas decisiu en la difícil recerca de solucions per realitzar aquest principi eclesial fonamental es pot veure en l'elecció de set homes, que fou l'inici del ministeri diaconal (cf. *Fets* 6, 5-6). En efecte, a l'Església dels primers moments, s'havia produït una compartició en el subministrament quotidià a les vídues entre la part de la llengua hebrea i la de la llengua grega. Els apòstols, a qui estava encomanada sobretot "la pregària" (Eucaristia i Litúrgia) i el "servei de la Paraula", es van sentir excessivament carregats amb el "servei de les taules"; van decidir, doncs, reservar per a ells el ministeri principal i crear per a l'altra tasca, també necessària a l'Església, un grup de set persones. Però aquest grup tampoc no havia de limitar-se a un servei merament tècnic de distribució: havien de ser homes "plens d'Esperit i de saviesa" (cf. *Fets* 6, 1-6), la qual cosa significa que el servei social que exercien era absolutament concret, però sens dubte també espiritual al mateix temps; per tant, era un veritable ofici espiritual el seu, que realitzava

relacionant-ho amb una mena de definició de l'Església, entre els elements constitutius de la qual enumera l'adhesió a l'ensenyament dels apòstols, a la "comunitat" (*koinonía*), a la "tracció del pa" i a la "pregària" (cf. *Fets* 1, 42). L'element de la "comunitat" (*koinonía*), inicialment sense especificar, es concreta després en els versets abans citats: consisteix precisament que els creients ho tenen tot en comú i que, entre ells, ja no hi ha diferència entre rics i pobres (cf. també *Fets*, 3,2-37). En realitat, a mesura que l'Església s'estenia, resultava impossible mantenir aquesta forma radical de comunitat material. Però el nucli central ha romàs: en la comunitat dels creients no ha d'haver-hi cap forma de pobresa en què es negui a algú els béns necessaris per a una vida decorosa.

quan s'ha posat a rentar els peus dels seus deixebles (cf. *Jn* 13, 1-13) i, sobretot, quan ha donat la vida per tots (cf. *Jn* 13,1; 15,13).

L'Esperit és també la força que transforma el cor de la comunitat eclesial perquè sigui en el món testimoni de l'amor del Pare, que vol fer de la humanitat, en el seu Fill, una sola família. Tota l'activitat de l'Església és expressió d'un amor que busca el bé integral de l'ésser humà: busca la seva evangelització mitjançant la Paraula i els Sagraments, empresa tantes vegades heroica en la seva realització històrica, i busca la seva realització en els diversos àmbits de l'activitat humana. Per tant, l'amor és el servei que presta l'Església per atendre constantment els sofriments i les necessitats, fins i tot materials, dels homes. És a aquest aspecte, a aquest *servei de caritat*, al qual desitjo referir-me en aquesta part de l'encíclica.

**La caritat com a tasca de l'Església**

20. L'amor al proïsme arrelat en l'amor a Déu és abans que res una tasca per a cada fidel, però ho és també per a tota la comunitat eclesial, i això en totes les seves dimensions: des de la comunitat local a l'Església particular, fins a l'Església universal en la seva totalitat. També l'església en tant que comunitat, ha de posar en pràctica l'amor. En conseqüència, l'amor necessita també una organització, com a pressupòsit a un servei comunitari ordenat. L'Església ha estat conscient que aquesta tasca ha tingut una importància constitutiva per a ella des del començament: "Els creients vivien tots units i ho tenien tot en comú; venien les possessions i els béns i ho repartien entre tots, segons les necessitats de cadascú" (*Fets* 2, 44-45). Lluc ens ho relata

**CONVIDEU ELS VOSTRES AMICS I PARENTS  
A FER-SE SOCIS DE LA FEDERACIÓ.**

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA C/ Calàbria, 273-275, entresòl 4a, 08029 Barcelona

Nom i cognoms .....  
Adreça .....  
Població .....  
A/e: ..... Telèfon .....

**SOL·LICITO** ser soci de la Federació de Cristians de Catalunya.

**DADES BANCÀRIES**

Banc/caixa .....  
Adreça del banc/caixa .....  
Població .....

CODI COMPTE CLIENT		SIGNATURA
Entitat	D.C. Número de compte	

El trobareu a la vostra llibreta o talonari.  
La meua aportació anual serà:  
 Ordinària: 18 euros  
 Protector: a partir de 36 euros

Data: .....

1. Potser és més apropiada la versió d'aquest títol: *Si veus la caritat (l'amor), veus la Trinitat*. Aquest és l'ordre del text llatí i de l'italià. El text castellà diu: *Ves la Trinitat si ves el amor*. Recordant el títol fidels al llatí i a l'italià seguirem més correctament i clarament el desplegament del text que ens proposa el Papa.
2. El Papa afirma que l'amor al pròxim arrela en l'amor a Déu és una tasca per a cada fidel; i ens recorda que Lluc ens ho relata relacionant-ho amb una mena de definitió de l'Església. Precisament aquesta descripció remarca el fet de la "comunitat".
3. Adonem-nos amb quina força tan expressiva la creació del diaconat ressalta aquest neguit institutiu de l'Església pel bé espiritual i social dels altres.
4. Repassem aquest resum que presenta el Papa: amb el pas dels anys i la difusió progressiva de l'Església, l'exercici de la caritat es va convertir com un dels seus àmbits essencials...

#### Questionari:



## BUTLLETÍ DE MILITANTS

Núm. 229

Novembre-desembre de 2007

### CERCLE D'ESTUDIS RELIGIOSOS

SEGONA PART

CARITAS

L'EXERCICI DE L'AMOR PER PART DE L'ESGLÉSIA  
COM A "COMUNITAT D'AMOR"

#### La caritat de l'Església com a manifestació de l'amor trinitari

19. "Si veus la Trinitat, veus l'amor", escrivia sant Agustí. En les reflexions precedents hem pogut fixar la nostra mirada sobre el Traspasat (cf. *Jn* 19,37; *Zc* 12,10), reconeixent el disseny del Pare que, mogut per l'amor (cf. *Jn* 3,16), ha enviat el Fill unigènit al món per redimir l'home. En morir a la creu -com narra l'evangelista-, Jesús "va lliurar l'Esperit" (cf. *Jn* 19,30), preludi del do de l'Esperit Sant que atorgaria després de la seva resurrecció (cf. *Jn* 20, 22). Es compliria així la promesa dels "torrents d'aigua viva" que, per l'efusió de l'Esperit, brollarien de les entranyes dels creients (cf. *Jn* 7, 38-39). En efecte, l'Esperit és aquesta potència interior que harmonitza el cor d'ells amb el cor de Crist i els mou a estimar els germans com Ell els ha estimat,

una tasca essencial de l'Església, precisament la de l'amor ben ordenat al pròxim. Amb la formació d'aquest grup dels set, la "diàconia" -el servei de l'amor al pròxim exercit comunitàriament i de manera orgànica- quedava ja instaurada en l'estructura fonamental de l'Església mentre exercia de la caritat es va confirmar com un dels seus àmbits essencials, junt amb l'administració dels Sagraments i l'anunci de la Paraula: practicar l'amor cap a les vídues i els orfes, els presos, els malalts i els necessitats de tota mena pertany a la seva essència tant com el servei dels Sagraments i l'anunci de l'Evangeli. L'Església no pot descuidar el servei de la caritat, tal com no pot ometre els Sagraments i la Paraula. Per demostrar-ho, que bastin algunes referències. El màrtir Justí (+ca. 155), en el context de la celebració dominical dels cristians, descriu també la seva activitat caritativa, unida amb l'Eucaristia mateixa. Els qui posseeixen, segons les seves possibilitats i cadascú el que vol, donen les seves ofrenes al bisbe; aquest, amb allò que ha rebut, sosté els orfes, les vídues i els qui es troben en necessitat per malaltia o altres motius, així com també els presos i els forasters. El gran escriptor cristià Tertul·lià (+ mort després de 220) conta com la sol·licitud dels cristians envers tota classe de necessitats suscitava l'admiraació dels pagans. I quan Ignasi d'Antioquia (+ ca. 117) qualifica l'Església de Roma com la que "presideix en la caritat (*agape*)", es pot pensar que amb aquesta definició volia expressar d'alguna manera també l'activitat caritativa concreta.

PERIÒDIC  
**Radial**<sup>®</sup>  
SOCIAL

Calàbria, 273-275, entresol 4a, 08029 Barcelona